

Alex Donovici

ALE ȘI SUFLETUL CĂRȚILOR

ILUSTRĂȚII DE
Leonid Gamart

CAPITOLUL I

A fost odată ca niciodată

Stră-străbunica dormea în balansoarul ei vechi, din lemn, așezat în fața geamului sufrageriei. Împlinise 106 ani și nimeni nu cunoștea vreun om mai bătrân decât ea. De când se mutase în casa Alexiei și a părinților ei, în urmă cu un an, nu vorbise niciodată. Cu nimeni. Nu spusese nici măcar un cuvântel. Mânca puțin, deranja și mai puțin, nopțile și le petrecea în camera ei, iar zilele privea pe geam. Privea pe geam și uneori ofta. Părea să aștepte pe cineva, deși, pe cine ar mai fi putut aștepta?! Stră-străbunicul, soțul ei, plecase de mulți ani din lumea noastră. La fel și toți ceilalți pe care-i cunoscuse bătrânică. Îi mai avea doar pe Ale (așa îi spunea toată lumea Alexiei) și pe părinții ei.

La picioarele bătrânicii dormea Furnica. O cățelușă tare mică și neagră, ca noaptea fără lună. Ale o găsisese în urmă cu vreo trei ani, la marginea unui lac dintr-un parc, pe când se plimba cu mama și tata. Biata cățelușă era pe atunci doar un pui, nu mai mare decât un pumn. Cumva, nu se știe cum, căzuse în apă. Aproape se înecase, dar reușise să ajungă la mal. Când fetița o văzuse, puiuța tremura de frig, de frică și era aproape rotundă de la cât de multă apă înghițise. Ale a luat-o în brațe ca să o încălzească și nu i-a mai dat drumul.

Vă voi spune acum ceva ce s-ar putea să vi se pară incredibil. Din priviri, cățelușa i-a spus fetiței: „Mi-ai salvat viața. Te voi iubi cât voi trăi!“ Și Ale a înțeles-o imediat. Nu a fost nevoie de cuvinte. E ca atunci când vă uitați la mama ori la tata și vă dați seama după cum vă privesc că și-ar da viața pentru voi la nevoie. Cei ce se iubesc foarte-foarte-foarte mult nu au nevoie de cuvinte ca să se poată înțelege. Își vorbesc unul celuilalt din priviri.

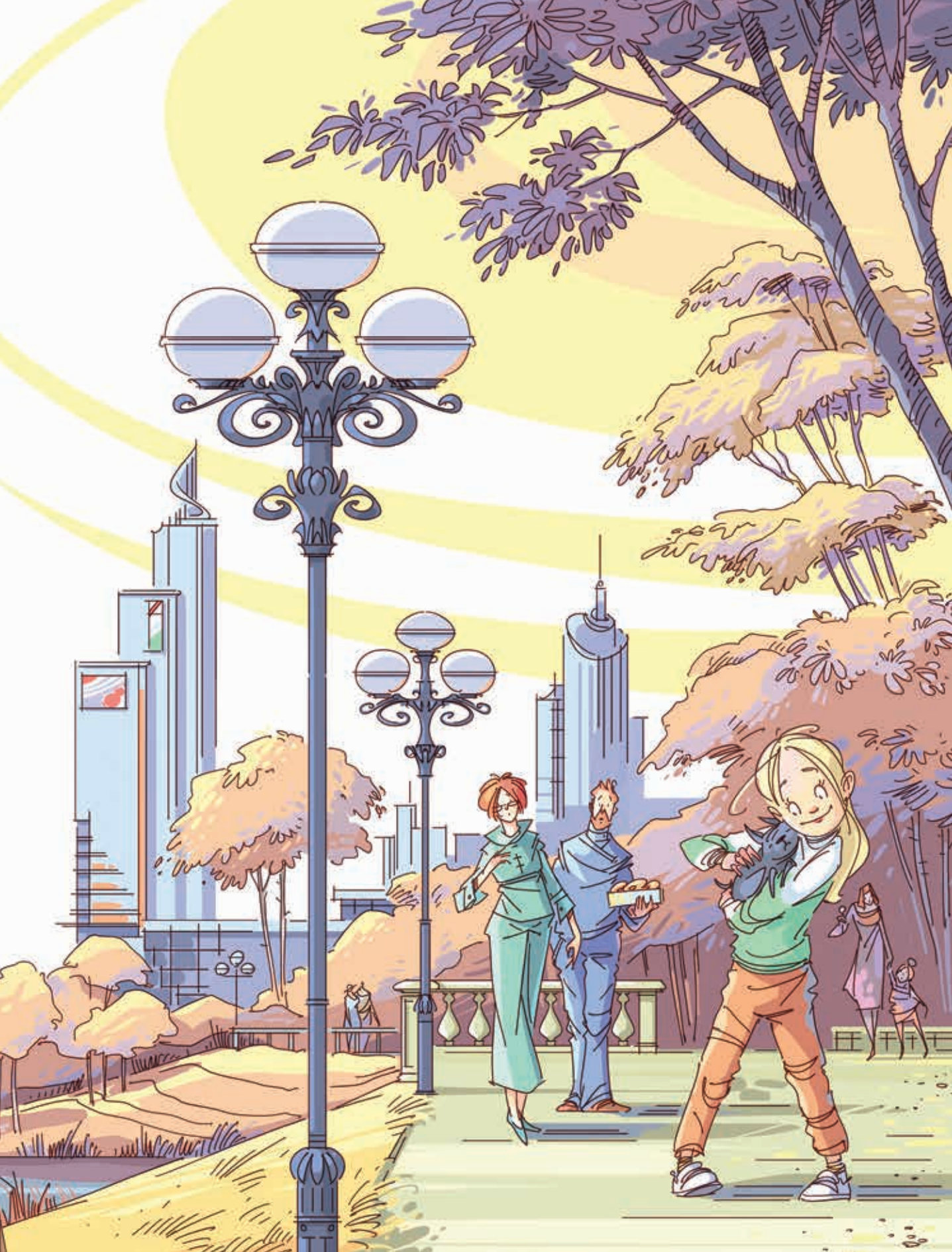
Așa a fost și cu micuța cățelușă. Dragoste la prima vedere! Ale nu a spus nimănui că o înțelegea pentru că, bineînțeles, nimeni nu ar fi crezut-o. Și oricum îi fusese destul de greu să-și convingă părinții s-o lase s-o ia acasă. Nu-și doreau să crească un câine în apartament, dar și-au dat repede seama că Ale și cățelușa nu mai puteau fi despărțite vreodată.

Într-o cutie de pantofi, Ale a pus vată și i-a făcut un culcuș moale și cald. I-a dat numele Furnica pentru că era foarte neagră și foarte mică, a mângâiat-o, i-a vorbit, i-a dat mâncare și apă. De fapt, o vreme Furnica nu a prea băut apă. Băuse mult prea multă din lac, fără ca măcar să-și dorească asta. În schimb a făcut o tonă de pipi, prin toate colțurile casei. A învățat să facă pipi afară, până când nu a mai arătat ca o minge (dar tot făcea cam mult...) și a redevenit un cățeluș cu formă normală.

Ușor anormal a rămas faptul că Furnica se înfură de câte ori ajungeau, la plimbare, pe marginea vreunui lac. Lătra furioasă spre apă, semn că nu putea să uite prin ce trecuse. Și nu, nu-i

plăcea să facă baie. Deloc. Dar deloc. De câte ori Ale o spăla, bulbuca ochii și „îi spunea“ tot felul de lucruri pe care nu le pot scrie aici.

Acum ar fi timpul să vă spun și cine e Ale, nu-i așa? Deja i-am spus de câteva ori numele, dar nu v-am zis nimic despre ea. Ei bine, Ale este eroina acestei cărți. Are 10 ani fără o zi, ochi albaștri și părul blond, lung. Mai multe veți afla mai încolo.

Precum spuneam mai devreme, în ziua în care a început totul, stră-străbunica dormea în balansoar. Furnica dormea pe podea, la picioarele ei. Ale, așezată pe canapeaua portocalie din sufragerie, căuta pe tabletă mobilă nouă pentru casa păpușilor pe care i-o construise chiar tatăl ei.

Brusc, balansoarul stră-străbunicii a început să scârțâie. Făcea scââârț, scââârț. Așa oftează balansoarele vechi, obosite, când se mișcă. Un fel de „ooof, ooof“ spus în limba lemnelor. Bătrânică se trezise din somn și se legăna încetișor în el. Se trezi și Furnica, căscă îndelung, *aaah*, apoi îi zâmbi din priviri lui Ale. Ale n-o observă. Tocmai găsisse pe internet un pătuț grozav. Ochii fetiței se făcură însă mari de mirare când auzi:

— A fost odată ca niciodată...

Surprinsă, Ale privi spre stră-străbunica, apoi spre Furnica. Pentru că în cameră nu mai era altcineva, era clar că una dintre ele vorbise. Mai că-i venea să creadă că prinsese glas câinele, doar stră-străbunica nu scosese niciun cuvânt de un an de zile! Își luă inima în dinți și întrebă emoționată:

— Stră-străbunico, ai vorbit?!

Răspunsul veni repede:

— Nu, nu eu am vorbit, Furnica a vorbit.

Furnica lătră scurt de câteva ori spre stră-străbunica, apoi îi transmise lui Ale din priviri: „Nu, nu eu am vorbit, pe cuvânt! Străbunica a vorbit!“

— Sigur că eu am vorbit, copila mea, ce întrebare e asta?! spuse bătrânica repede, zâmbind. Căinii nu vorbesc în realitate, însă pot vorbi în povești.

„Dar Furnica vorbește cu mine!“ ar fi putut să-i răspundă Ale. Era însă prea mirată de ce se întâmplase. „Stră-străbunica vorbește!“ se gândea ea. „Și, ce să vezi, e și pusă pe glume! Dar... ce-or fi alea POVEȘTI?!“

O întrebă doar:

— Stră-străbunico, de ce nu ai spus nimic până acum?! Am crezut că...

— Că sunt mută? Că mi-am pierdut vocea? Ooo, nu, draga mea. Nu mi-am pierdut vocea. Doar că am fost tare tristă în ultima vreme. Îmi pierdusem speranța. Dar simt că tu m-ai putea ajuta să fiu din nou fericită. Și cred că tu ai putea să-l salvezi pe „Sufletul Cărților“.

Ale nu mai înțelegea nimic. Se întâmplau așa multe, atât de repede.

— Stră-străbunico, ce înseamnă „a fost odată ca niciodată“? Parcă așa ai zis, nu?

— Ale, nu ți-e greu să-mi spui „stră-străbunico“? Nu ai vrea să-mi spui doar „Buni“? E mai scurt, câștigăm timp.

— Ăăă... bine. Buni, ce înseamnă „a fost odată ca niciodată“?

Ochii ireal de verzi ai stră-străbuniciei, adânci ca o mare ce ascunde secrete nebănuite, se luminau dintr-odată. În ei străluci raza unei fericiri demult uitată. Îi luă fetei mănutele între mâinile ei calde, îi aranjă după ureche o șuviță blondă care-i atârna în fața ochilor și îi spuse:

— Iubita mea, așa începeau poveștile din cărți.

— Cărți?! Ce sunt acelea „cărți“, Buni?

CAPITOLUL 2

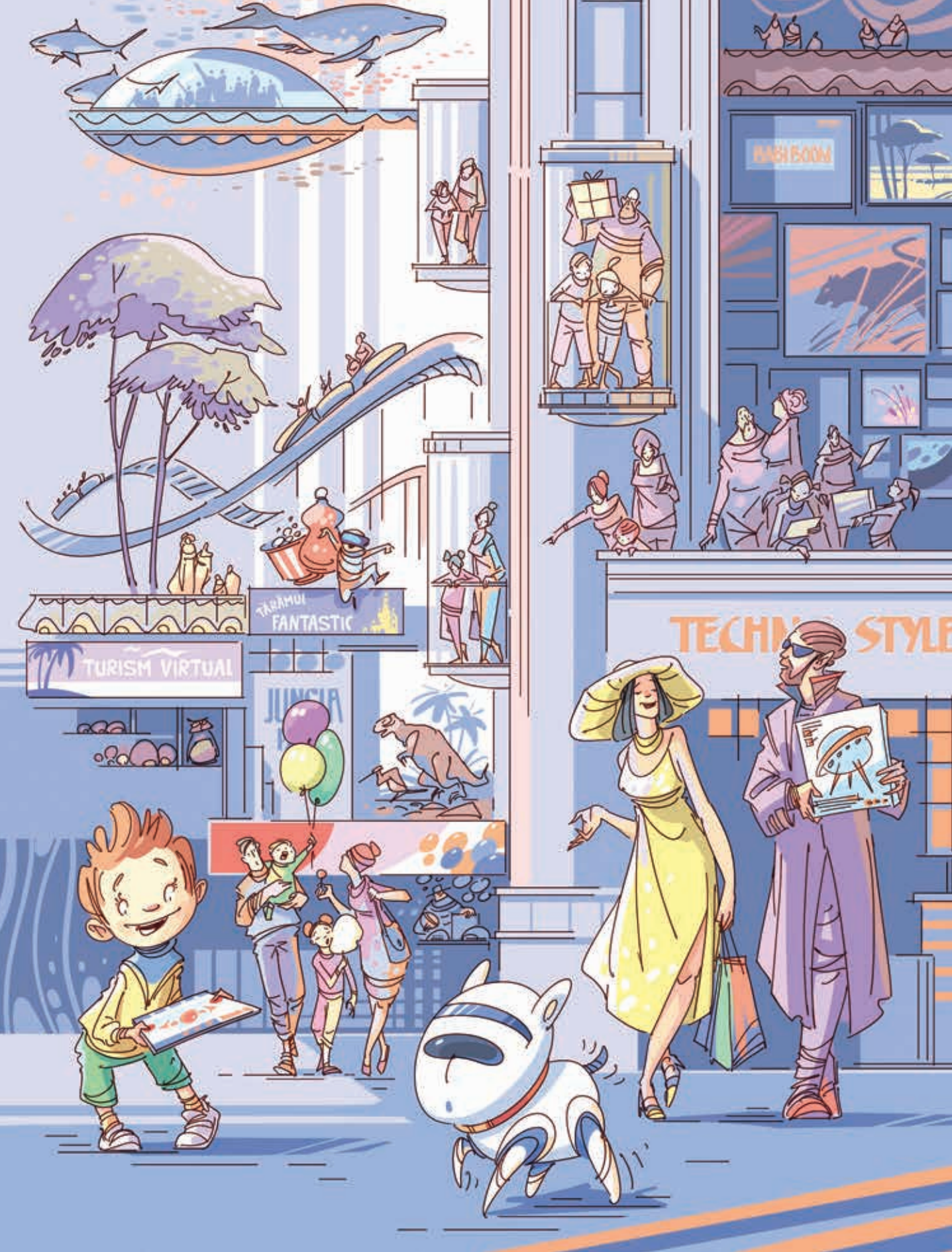
O lume fără cărți

Dragi copii, aveți cărți? Dacă da, sunteți norocoși. Pentru că în lumea din povestea noastră nu existau cărți. De fapt, nu MAI existau cărți. Dispăruseră. Toate. De tot. Demult. Nu mai existau cărți, nu mai existau librării, nu mai existau biblioteci sau tipografii. De fapt, nu mai existau nici hârtie, creioane, stilouri, pixuri, carioci, pensule și acuarele. Părinții nu le mai citeau povești copiilor la culcare și nici copiii nu le mai citeau singuri când creșteau. Nu mai făceau schimburi de cărți între ei la școală, nu le mai colorau, nu le mai miroseau când le primeau cadou de la părinți sau bunici. Ați mirosit vreodată o carte? Ei bine, în lumea Alexiei nu mai exista acel parfum al cărților. Nimeni nu mai vorbea despre cărți, oamenii le uitaseră pur și simplu. Aproape toți. Mai existau doar în amintirile celor foarte-foarte-foarte bătrâni. Așa, ca Buni.

Dar Ale încă nu știa asta.

Nu, nu mai existau nici cărți cu povești. Copiii din lumea lui Ale se uitau la desene animate, filme sau jocuri pe televizoare, tablete, computere sau telefoane inteligente. Dar nu știau ce sunt poveștile. Așadar, despre ce vorbea Buni?!

Ale se întreba dacă nu cumva inventase cuvintele „cărți“ și „povești“. Tata îi spusese cândva că unii oameni foarte-foarte-foarte bătrâni vorbesc despre lucruri care nu sunt reale.

Stră-străbunica părea că știe însă foarte bine despre ce vorbește. Îi spuse fetei așa:

— Cărțile au fost cele mai minunate obiecte care au existat vreodată pe acest pământ. Erau scrise cu tot felul de vopsele, tuș ori cerneală pe papirus, pe hârtie ori chiar pe piei de animale. Mii de ani, oamenii au pus în cărți tot ce au făcut mai valoros. Au notat cele mai importante descoperiri pe care le-au făcut, ce au iubit mai mult, ori ce i-a speriat mai tare. Au scris despre ce le-a dat putere, cum au trăit și de ce au murit. Între copertile fiecărei cărți era ascunsă câte o lume întreagă cu locuri, lucruri și ființe reale ori fantastice. În unele era prins trecutul, așa cum a fost el, sau viitorul, așa cum și-l imaginau cei care le scriau. Cu întâmplări fantastice, incredibile, magice. În cărți, orice era posibil. Vorbeau chiar și câinii. Și, poate cele mai frumoase, fata mea, erau cărțile cu povești pentru copii. Splendidele povești care începeau de obicei cu „A fost odată ca niciodată...“. Aceste cuvinte deschideau larg porțile spre tărâmul Imaginației. Imaginația este cea mai mare forță din Univers, Ale.

Apoi tăcu, iar ochii i se umbriră de tristețe.

— Dar unde sunt cărțile acum, Buni? Ce s-a întâmplat cu ele? Întrebă fata. Și cu poveștile?

Bătrânică oftă.

— Au dispărut, draga mea. Oamenii nu le-au mai dorit, nu le-au mai căutat. Le-au înlocuit cu tablete, computere... Iar când nimeni nu a mai vorbit despre ele, a fost uitat și duhul lor. Da, cărțile au un duh, iar el era soțul meu. Stră-străbunicul tău. Eu îi spuneam „Sufletul Cărților“.

CAPITOLUL 3

Incredibila dorință a stră-străbunicii

— Ale, cred că stră-străbunică-ta bate câmpii, i-a transmis repede Furnica, privind-o pe ascuns ca să n-o vadă Buni.

Culmea, Ale se gândea la același lucru. Poate tati avusese dreptate când spusese că oamenii ultra-bătrâni vorbesc uneori despre lucruri care nu există. Dar... dacă era adevărat?! Furnica îi vorbea, chiar dacă din priviri! Nici asta n-ar fi crezut-o nimeni! Surprizele se țineau lanț, erau din ce în ce mai mari, la fel și curiozitatea fetei.

— Buni, cum au dispărut ultimele cărți? Și... Sufletul Cărților? Stră-străbunicul...

Chiar atunci însă mama și tata intrară în casă. Buni le spuse:

— Bună ziua, copii, bine ați venit!

De mirare, mama scăpă din mână o sacoșă de cumpărături, iar tata exclamă:

— Sfinte Sisoie!

Bătrâna zâmbi.

— Nu, nu sunt Sfântul Sisoie. Semăn cu el?

„Seamănă un pic...” îi transmise Furnica lui Ale dintr-o privire.

Mama își reveni însă repede din uimire și fugi lângă bătrânică.

— Încet, că mă dobori! îi spuse Buni zâmbind din nou.

- Iartă-mă, străbunic...
- Poți să-mi spui și tu Buni. Simplificăm lucrurile!
- Bine... Buni. Mă bucur să te aud vorbind!
- Ăăă... da, și eu, sărut mâna, doamnă, nici nu știam cum vă e vocea! spuse și tati care rămăsese încremenit lângă ușă.
- Mă bucur că vă bucurați, și eu mă bucur. Nu avem timp de pierdut și vorbesc foarte serios. Nu mai am 100 de ani... Am nevoie de voi toți. E ceva foarte-foarte important pentru mine, dar și pentru lumea oamenilor. Vreți să mă ajutați?
- Sigur, Buni! răspunse Ale când văzu că părinții ei ezită. Despre ce e vorba?
- O să pară greu de crezut ce vă voi spune în continuare, dar este adevărat. Undeva, în acest oraș, există o clădire uriașă numită BIBLIOTECĂ. Acolo sunt mii și mii de cărți. Ultimele cărți din lume. Dar această clădire este acum invizibilă. Este ascunsă de o vrajă puternică numită Uitarea. Nimic nu este mai

